

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I é s S Z É P I R O D A L M I L A P.

Szerkesztőség: Kényes utca 175.
Kiadóhivatal:
Nagytemető utca 519 szám.
Sápezy Zs. könyvnyomda

Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
Egész évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr
Negyed évre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr.

Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel
Egyes számok kaphatók:
Lővenfeld Soma és Kalmár Dániel kezeltetésében.

Szerkesztői és kiadói szó.

Lapunk a jelen számmal második évfolyamába lép.

Ha egy lapnak létjogosultságát a pártolás mérve szabja meg, úgy bátran merjük állítani, hogy lapunk megindításával hézagot pótolunk.

Hisszük, hogy a mint a múlt évben szerencsénk volt úgy az intelligencia, valamint az iparososztály és a gazdaközönség körében előfizeteket nyerni, úgy ez új évfolyamban sem fogják lapunk barátai a támogatást tőlünk megvonni.

A szerkesztőség és kiadóhivatal mindent elfog követni, hogy e bizalmat kiérdemelje.

Lapunk, vezércikkeiben hozzá fog szólni a társadalmunkat foglalkoztató eszmékhez, tárczáiban irodalmi színvonalon álló közleményeket fog hozni, Humor rovatában gondoskodik mulattató apróságokról és hírovarát ez évben még változatosabbá

kívánja tenni, mint a milyen volt az elmúlt évben.

A városi képviselőtestület üléséről nem száraz unalmas vázlatokat, hanem élénk, és érdekes tudósításokat fog nyújtani. Minden egyes képviselőtestületi gyűlés lefolyását az olvasó a szeméi előtt fogja látni.

A szónokok beszédeit Ráspoly ez évben is feljegyezni fogja hiven és tárgyilagosan. E tekintetben úgy fogunk eljárni, mint a fővárosi lapok teszik az országgyűlési tudósításokkal.

Egész parlamentális modorban fogjuk közölni az egyes szónokok beszédeit.

Hasonló referátákat fogunk adni a presbitéri gyűlésekről is, melyek határozataiból manapság alig-alig szivárognak ki valami.

Lapunk képviselve lesz azon kívül az egyes egyesületek és körök gyűlésein is és azok lefolyását is közölni fogjuk.

A mi hír rovatunkat illeti, lapunk

hetenkint kétszer, csütörtökön és vasárnap jelenvén meg alkalma nyílik az újdonságokat a lehető leg hamarabb közölni. De e körülménytől eltekintve is a »Szarvas« a gyors tudósítások tekintetéből első helyen kíván lenni, miért is úgy a közigazgatás keretén belül felmerülő újdonságokat, valamint városunk társadalmi mozzanatait azon melegében fogjuk közölni.

Kiváló gondot fordítunk arra, hogy a lakosság, főképp az adófizető polgárság idejekorán értesüljön a hatósági rendeletekről, felhívásokról, értesítésekről s e tekintetben azon szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a templom előtti közhírretétel előtt közölhetjük olvasóinkkal a tudnivalókat.

Lapunk főcélja a helyi érdekek felölélése lévénnem kívánunk sem országos, sem megyei lap lenni s ez álláspontunkat elhagyni nem fogjuk. Egy oly lapot akarunk adni e város olvasóközönségének kezébe, mely czi-

T Á R C Z A.

Néma éj van . . .

Néma éj van minden csendes,
Nyugszik minden e világon.
Az én lelkem háborog csak,
Nyugalmamat nem tudom.

Látom ötet más karjában . . .
Majd meg csalfán reám nevet,
És pajsánul csicseregve
Ast susogja engem szeret.

Szárnyra kelnek gondolátim,
És rapülnek messze, messze . . .
Kilótt nyílni sebesebben,
Szágulának a végtelenbe.

Hová, merre viszik hűt.
Összetépett, bús lelkemet,
Óh, hisz tudom hogy ez álom
S hogy bírom őt soksem lehet.

Al! de mégis tovább, tovább . . .
Szálljátok csak, repüljétek,
Hiszen olyan elhagyatott,
Arva vagyok nélkülötök!

Csakis addig vagyok boldog,
Még játszok bús lelkeimmel,
Mert a mikor felébredtek,
Nem bírok a gyötrellemel.

Kürtös.

Másodvirágzás.

Hiába lövelnek szemem haragos villámokat, nem hiszem, hogy haragszik. Arcz kifejezése, magatartása, egész lénye mutatja, asszonyom, hogy a harag aláretát csak büszkeségből vevé fel. De hát nem is állana jogában haragudni. Igaz hogy egykor . . .

Hej, szép idők voltak azok, mikor még nem hullott le az aggkor hava fejünkre, mikor még rózsák nyíltak arczunkon és szemünk sugarai égetőbbek voltak a napsugarainál. Akkor . . . akkor boldogok voltunk; én szerettem kegyedet szivem mélyéből, lénye szent volt előttem, mint egy istennő. Nevét mindennap imádságba foglaltam, és a boldogság ma orában usztam, ha csak megpillanthattam.

És kegyed is szeretett, asszonyom, hiába fordítja el fejét, hiába emeli fel tiltólag kezét — kegyed szeretett engemet. Még őrzöm levelet, melyekből a legforróbb szerelem szól. Istenem, hányszor olvastam

el mindegyiket . . . álmatlan éjszakámon önlöttem könnyeimel.

Igen, e levelek tanuskodnak róla, hogy kegyed szeretett. — Nos? nem tagadja már, igazat ad nekem?

Oh, asszonyom, lehetséges-e az, kit egykor forrón, igazán, a szeplőlten, szent szerelem tüzével szeretttünk, hogy azt valaha elfeledjük?

Nem, az nem lehet!

Lám, kegyed is mint elpirúl, ha tekintetünk találkoznak. Ez is annak a jele, hogy kegyed még emlékszik reám, még nem felejtette el azokat az édes perczeket, miket régen együtt élvezttünk. Pedig hány-szor nyílt és hány-szor hervadt el már a rózsza azóta, hogy egymást utóljára láttuk.

A kérlelhetetlen sors elválasztott bennünket, nem engedte, hogy egymáséi lehessünk. Kegyedet atya egy gazdag mánáshoz kényszeríté. Ilja, persze én szegény hivatalnok kisebb voltam előtte egy feregénél.

Nekem pedig egy rokonom lányát kellett elvennom — hálaból, mint atya mondá, amikben részesített. Hiszen ő állala lettem azzá a mi vagyok, ő iskoláztatott, ő nevelt fel, engem, szegény ács fiát.

Igy tehát asszonyom' nem lehetttünk egymáséi. Pedig mit ért az egész eddigi életem kegyed nélkül?

mit ne hazudtolja meg. Szarvas városának a lapja akar lenni s azért neveztük is azt el »Szarvas»-nak.

Csak is a járásunkbeli községekkel B.-Szentandrással, Öcsöddel, és Kondorossal, mint egyszersmind szomszédos községekkel teszünk kivételt, de itt is mindig szem előtt tartjuk olvasó közönségünket, mely majdnem tiszta szarvasi polgárokból áll, s csak olyan híreket közlünk, mely ránk szarvasiakra nézve a szomszédi viszonyból eredőleg érdeklődéssel hatnak. Egy ily lap mint a miénk, nem számíthat vidéki előfizetőkre.

Legfeljebb olyanok fogják a vidéken lapunkat megrendelni, kiket valami kötelék fűz városunkhoz s ezek bizonyára csak örülni fognak azon, ha lapunk kizárólagosan csak helyi érdekeket fog szolgálni.

Szerintünk téves gondolkozásra vall egy ilyen laptól, mint a »Szarvas» azt várni, hogy az a fővárosi napilapok olvasását feleslegessé tegye. Hát uramisten! foglalkozhatunk mi azokkal a dolgokkal amikkel a fővárosi lapok telve vannak? Talán bizony az ország minden városában levelezőket tartunk?

Vagy amit a fővárosi lapok ez előtt három négy nappal megírtak egyszerűen kiollózzuk?

Mi tartunk ugyan levelezőket a megye székhelyén Gyulán és az ország fő-és székvárosában Budapes-

ten, de ezek csak olyan híreket fogunk velünk közölni, mely tisztán városunkat fogja érdekelni.

Aki az országos eseményekről akar értesülni az rendelje meg a fővárosi lapok valamelyikét, de lapunkra e tekintetben ne számítson.

Aki pedig itt él Szarvason, vagy pedig bár távol lakik e várostól, de ahhoz bizonyos kötelékek fűzik, az bizonyára érdeklődéssel olvashatja lapunkat.

Lapunkat eddigelé a következő erők támogatták: Sipos Soma, Varga József, Keviczki László Oláh Miklós, Mocskónyi József, Liska János, Molnár János, Szabó József, Golián Lajos, Sárosy Gyula, Glázner Adolf, Z. Zubriczki Ferencz, Páczay Mihály, Gyurcsovecz Gusztáv, stb. Birjuk azonkívül több jeles írónk ígérését, hogy lapunkat közleményeikkel felfogják keresni s ez által annak tartalmát gazdagítani fogják.

Helyben minden egyes közhivatalban rendes tudósítót tartunk.

Rendes vidéki tudósítóink a következők: Budapest: Z. Zubriczki Ferencz, Gyula: Sárosy Gyula, B.-Szentandrás: Golián Lajos, Kondoros: Keviczky László, Öcsöd: Páczay Mihály. Ily munkatársakkal azt hiszük képesek leszünk megfelelni azon nagy feladatnak a mely az ujév küszöbén ismét előttünk áll.

Ami a lap technikai részét illeti a kiadóhivatal is elfog mindent követni hogy lapunk mindinkább izlésebb kiállításban jelenjen meg.

Nagy gondot fordítunk arra, hogy a lap expedálásában késedelem ne forduljon elő úgy hogy lapunkat már a kora reggeli órákban küldözzük szerkesztéshez.

Bár lapunk eddigelé is szép pártolásnak örvendett, ezuttal azonban fokozatosabb pártolásra van szüksége hogy azon czélt melyet maga elé kitűzött megközelíthesse.

Azért felkérjük e-lap igen tisztelt olvasóit sziveskedjenek előfizetéseikkel bennünket nehéz munkánkban támogatni.

Hogy a nyomtatandó példányok száma iránt tájékozva lehessünk kérjük úgy régi, mint ujonnan belépő előfizetőinket, hogy előfizetéseiket **mihamarább** megtenni sziveskedjenek.

Előfizetési feltételek:

Egész évre . . . 10 korona (5 frt)
Félévre 5 korona (2 frt 50)
Negyedre . . 2 kr. 50 flr. (1 frt 25)
Egyszám . . . ára 10 fillér (5 kr.)

Lapunk számonként kapható következő helyeken: Lövenfeld Soma, Kalmár Dániel, Krecsmárik Endre, kereskedő uraknál és a kiadóhivatalban.

Szarvas 1893. Január 1-én.

Mihálfy József és Sápsszky János
laptulajdonosok.

Ha felkeltem reggel a kegyed arcát kerestem mindenhol, hiszen pár percczel ezelőtt még itt volt mellettem, mosolygott és én boldog voltam . . .

Most pedig már nincs itt . . . És ekkor belépett a feleségem, az igazi . . . Akkor vettem észre, hogy csak álom volt.

Igen, asszonyom, kegyed minden éjjel felkeresett álmomban, még a nászéjjelen sem hagyott nyugton, ott volt ágyam előtt, szemét bánatosan szegezte rám és vádoló tekintete szívem mélyéig hatott.

De mindez csak addig tartott míg nőm élt. Halálával az én lelkiismeretem is nyugodtabb lett.

Időközben a kegyed férje is meghalt. Kegyed asszonyom özvegy maradt, én is az voltam és kezdtem reményleni. — És ez a remény később vággyá változott.

Birnom kell önt asszonyom. Igaz ugyan, hogy hajam már ősz, de szívemet még mindig a régi forró ifjú érzelmek hevítik.

Kérem, asszonyom, ne szóljon közbe, tudom azt akarta mondani, hogy ön már megöregedett, arca ránczos, és nem tudna már úgy szeretni, hogy egy férfit boldogítsa. Oh! Kegyed még mindig, szép, legalább nekem az. És ha százszorosan kevésbé szép lenne is, mint volt — én még akkor is szeretném!

Eljöttem, hogy felajánljam szívemet a kezemmel, fogadja el kérem, ne utasítson vissza! Ah, arca mosolyt ölt, gyengéd pir borítja el, kezét kinyújtja . . . az én kezem után?

Igen?! Óh köszönöm, köszönöm!!

Tehát mégsem csalatkoztam, még most is szeret. Oh, az igaz szerelem nem irtható ki a szívből, soha . . . soha;!

L. I.

Varróleányok.

Már késő este volt és én még mindig az utcán bolyongtam.

A kereskedések kirakatában lévő lámpák fényükkel tündéres világításba hozták az utcákat, melyekben, bár már későre járt az idő, a forgalom nem szünetelt.

A Szent-Mihály kapu előtt elhaladva két nő tűnt szemembe. Az egyik éltes úri asszony volt, heburkolózva úgy, mintha Szibériába készült volna, a másik egy feltűnő szépségű fiatal leány volt.

Tudja az Isten mi jutott hozzám, amint elhaladtak mellettem, sarkon fordultam és utánok ballagtam.

Menetközben amennyire a lámpavilág megengedte szemlélni kezdtem a két is-

meretlen nőt, jobban mondva csak az egyiket, a fiatalabbat, mivel megvallom őszintén az öreg nők nem szoktak érdekelni.

Hol a gyalogjárda szélessége megengedte oldaluk felé tartottam és vigyázva gyönyörködtem a fiatal leány üde arcában, mely ugynézett ki mint egy festő rózsabimbó.

Mikor mosolygott vakító fehérségű fogai közül a felső kettő úgy ragyogott, mint a gyémánt. A szemében olyan tűz égett, hogy mikor egy ízben oldalt fordulva véletlenül rám eset tekintete, lesütöttem szememet, nem bírtam a szemébe nézni.

Én istenem, ha ily gyönyörű nőnek tűnik fel este a gázlámpák gyér világítása mellett, milyen lehet nappal!

Türelmetlenkedni kezdtem, mert már vagy egy órája kísértem őket és még sehol sem állapodtak meg.

Szerettem volna megjegyezni magamnak az épületet, hova belétni fognak, hogy máskor is láthassam őt, kibem gazdag képzelt világom már életem örangyalát vélte felfedezni.

Még valami tíz-tizenkét perczig haladtunk a kövezeten, amikor mindketten egyszerre megálltak és az éltesebb urinő megnyomta egy ház csengőjét. Nehogy viselkedésem feltűnjön tovább haladtam és csak pár

HIREK.

— Üdvözet. Lapunk igen tisztelt olvasóinak boldog újévet kívánunk!

— Tudomásul. Lapunk olvasóinak tudomására hozzuk, hogy szerkesztőségünket Kényes utca 175 számú házba helyeztük át. Minden a lap szellemi részét illető közlemények ide küldendők. A kiadóhivatali érdeklő közlemények hirdetések, reklamátók és előfizetési összegek pedig a Sápsszky-féle könyvnyomdába, mint lapunk kiadóhivatalába küldendők. *A szerkesztőség és kiadóhivatal.*

— Korcsolyázás. A Kónrad János fiúdjós által keltő szakavatottsággal gondozott jégpályán ma délután zeneszó mellett társaskorcsolyázás fog tartatni.

— Pályázat. Lapunk kiadóhivatala irodalmi pályázatot nyit egy tárczacikkre, mely lehet elbeszélés vagy költemény. Pályadíj 10 korona. Pályázati határidő 1893. február hó 1-je. Lapunk fentartja a jogot hogy a beérkező pályaműveket közölhesse. A tárczacikket egy lapunk szerkesztősége kebeléből alakult három tagú bizottság fogja megbírálni s a viszonylag legjobb pályamű szerzőjének a 10 korona február hó 1-én készpénzben kifog adatni. Ezen pályázatot az első próba sikeréhez mérten később állandósítani óhajtván, felkérjük lapunk tollat forgató olvasóit, hogy minél nagyobb számban sziveskedjenek a pályázaton részt venni. A pályázat eredményét annak idején közölni fogjuk.

— Állategészségügy. Tekintettel, az Oroszország területén fellépett keleti marhavészre az előjáróság közli, hogy minden egyes állat tulajdonos elodázhatatlan kötelességének tartsa a marháján észlelt legkisebb megbetegülést azonnal bejelenteni.

— Adóügyi felelőbeszések. A m. kir. pénzügyigazgatóság 34048/892 számú körrendelete értelmében a községi előjáróság és a pénzügyigazgatóság által kirótt adónemek és hadmentességidij ellen beadandó felelőbeszéseket az egyes felektől az előjáróság köteles közvetlen elfogadni. E rendelet rendkívül üdvös intézkedést foglal magában, amennyiben eddigelé minden egyes felelőbeszést pósta útján kellett a kir. pénzügyigazgatósághoz beküldeni.

— Járásunk főszolgabírája városunk előjáróságához a következő átiratot intézte 5865/892. Erdemes előjáróságnak Szarvason. Több oldalról panasz tételik, hogy különösen a földmives osztályhoz tartozó mindkét nembeli fiataloknak nincs módjában a téli hónapokban tisztességesen szórakozni, különösen pedig táncmultságokban részt venni. Az ezt gátló körülmények pedig következőkben lennének összefoglalható, 1., A szarvasi gazdánál nincsen szokásban, hogy a fiatalok saját házuknál tartson összejöveteleket és multságokat. 2., A szarvasi földmives fiatalok igen helyesen — ellen-szenvvel viseltetik a korcsolyázásban való mulatozás iránt. 3., Az ugynevezett fonó házakban való összejövetelt, mint mindenféle erkölcselenség kuforrását a hatóság a fennálló törvények értelmében üldözi. De mérsékelt számban sem tarthatnák fenn magukat ezen helyiségek, mert belépti díjak szedtetvén a résztvevőktől, minden egyes multság legalább 1 frt bélyegdij alá esnek. Miután azonban egy egészségügyi, mint köz-erkölcsiségi szempontból szükséges, hogy a fiatalok számára tisztességes szórakozásról gondoskodva legyen: Felhívom czimet, hogy ez ügyet a községi képviselő előtt megbeszélés és esetleg határozat tárgyává tegye. Czészerően lehetne talán a bajon segíteni, ha a »Károlyi kertben« például egy svájcziház mintájára téli mulatóhelyiség épít-

tenék, melyben a fiatalok alkalmas napokon, épenugy mint az a nyarankint a szabadban történni szokott, összejöhettek és tánczolhattak. A befektetés alig kívánna többet 1200—1500 frtnál, s bizonyos alkalmakkor bér is fizettethetnék a helyiség után. Ajánlatos lesz azonban előzetesen egy legalább felületes tervet és költségvetést készíttetni, hogy a képviselőtestületnek esetleges határozatához kellő támpontjai legyenek. Az eredményről annak idején jelentés teendő. Szarvas 1892. Décember 30. Kreszmárik János s. k. főszolgabíró.

— Uj cigányzenekar. Rác János, cigányprimás, ki októberhóban Kecskemétről városunkba jött, itt egy új zenekart alakított, mely szarvasi II-ik cigányzenekar czímmel kezd meg működését.

— Az aradi kereskedelmi és iparkamara újraalakítására a központi bizottság által a b.-csabai kerületre vonatkozólag, melyhez a b.-csabai, gyomai orosházi és szarvasi járásbeli községek tartoznak a következők választottak meg bizottsági tagokul: Elnök Rosental Ignác. Tagok: Décsy József, Stark Adolf, Michnai Sándor, Solár Máttyás, Jegyző: Áchim János. A választás 1893. Január 15-ikén fog megtörténni a b.-csabai városházán. Három kereskedő és három iparos rendes és három kereskedő és iparos póttag fog választani.

— Lemondás. Somogyi Elek a községi képviselő választási elnökségről lemondván, helyébe a főszolgabíró az 1-ső kerületbe Dózsa Andort jelölte ki.

— Az iparhatósági megbízottak választása Január hó 3-án kedden délelőtt 10 órakor fog a »Bárány« vendéglő nagyszobájában megejteni.

— Meghívó. A szarvasi népkör 1893. január 7-én a »Bárány« vendéglő nagyszobájában könyvtára gyarapítására táncmultságot rendez. Belépti díj: Személyjegy

mulva tértem vissza, hogy feljegyezzem magamnak az utcát és a házszámát.

«Hosszú-utca 12» ez volt olvasható egy kis táblácskán a kapu felett.

Ráírtam e számot notesom egy kitépelt lapjára melyet szívem felé szivarzsehembe tettem.

Azzal nyugodtan hazatértem és lefeküdtem.

Soha életemben olyan izgalmas álmaim nem voltak!

Álmodtam ő róla, az üde kis rózsabimbóról, álmodtam egy szebb jövőről, szerelemről, boldogságról és álmodtam egy rút képű vén asszonyról, a ki dult, fult mérgeiben s pár perc múlva már per »vömrám« titulált. Később pedig kígyóvá változott és éreztem amint körülcsavar és meg akar marni.

Reggel amint felébredtem és a tegnapi eseményekre visszagondoltam szerettem volna kirohanni az utcára és felkeresni azt az épületet, a hova eltűnt szépen.

Hátba csak vendégül mentek abba a házba? Ugy feltem, hogy többé nem fogom őket látni.

Mindegy! Ha török-szakad feltettem magamban, hogy e nőt meg kell ismernem bármilyen áron.

Napi dolgomat a Pielle-féle divatkereskedésben, hol könnyvezető voltam elvégezvén, alig vártam a pillanatot, hogy ismét az elé a ház elé kerüljek, a hova a két ismeretlen nő bement.

Oda érkezve egyenest a házmesterhez mentem.

— Házmester úr, nem lakik itt egy ilyen meg ilyen öltözetű és egy ilyen meg ilyen (de még milyen!) fiatal nő?

— Nem szolgálhatok vele — felel a házmester s gyanúsán krndikált a kabátom zsebe felé.

— Nezze öreg, ha ön nekem a kellő felvilágosítást megadja egy pengő jutalmat kap.

— Érttem nagyságos ur!

Tegnap este ugy kilenezóra tájban ide bejött 2 nő. Az egyik öreg, a másik fiatal nő volt. E két nőnek nevét és lakcímét tudja meg nekem holnapig s a jutalmát meg fogja kapni.

— Eljárók a nagyságos ur dolgában, azonban, hol fogunk majd találkozni?

Este nyolcz órakor ide fogok jönni önhöz.

Dobogó szívvel távoztam, meg voltam róla győződve, hogy most már nyomra jövök. Oh! a házmesterek fene gyerekek. Azok jó pénzért mindent megludnak.

Másnap este pont nyolcz órakor elmentem a házmesterhez, ki mosolygó képpel fogadott.

— Tehát sikerült megtudnia?

— Többet is mint amit a nagyságos ur kívánt.

— Nos?

— Az öregebbik nő az egy gazdag kereskedő özvegye. Itt lakik nálunk a 2-ik emeleten, balra az 5-ik ajtónál.

— Sose részletezze, ne följen nem megyek be hozzá! vágtam közbe türelmetlenül. Hát a másik?

— A másik egy varrónő.

— Varrónő?

— Az özvegy kereskedőnél van most munkája s azért volt tegnap nála.

— Neve?

— Szederi Juliska.

— Lakása?

— Kisfaludy utca 5. I. emelet 2. ajtó.

A házmestert lőségesen megjutalmaztam és eltávoztam ez épületből.

Haza érkezvén azon tűnődtem, hogy miként is ismerkedjem meg a szép nővel. Végre kieszeltem egy tervet.

Amint másnap a Kisfaludi utcába betértem egy meglehetősen szép bérházban láttam a kapus által jelzett számot.

80 kr. Családjegy: 2 frt. Kezdeté 8 órakor Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. A rendezőség.

— Eljegyzés. Péchy Kálmán takarékpénztári könyvelő tegnap eljegyezte özv. Kis Györgyné leányát. Erzsikét.

— A farkas vendéglőjét a mai naptól Meitner Salamon bérelte ki.

— Adomány. Schleizenger Gáspár az ö. t. e. javára 2 forintot adományozott.

— Dinamitos cigányok. Szolnok város ork Kapitányának városi előjáróságunkhoz küldött értesítése szerint ott Mozsár István és még 18 vándor cigány eddig még meg nem állapított illetőségük — a város alatt tanyáztván, a rendőség által meglepettek, azonban sátorunkban nem találtak semmit. A sátoruk környékén eszközölt kutatások alkalmával azonban előfordulva egy csalánszakban, két hamuszínű sárga-fekele és koczás kabátbélésnek való barchettet, 4 drb. fekete persián bőrt majd másodszori megmotoztatásuk alkalmával kocsijukban egy drb. koczás barna pokróczot és egy fekete uj posztó kabátot és tanyájukhoz közel egy csomó dinamitot találtak. A csalánszak, melyben a barchett volt M. F. 4218 jegy, Lemberg T. L. Frers Wien. Theresien darc 55 és Königl. Eisenbahn Direction Breslau Grünberg Wohl feliratot visel. Valószínű tehát, hogy ez vasútról — raktár vagy kocsiból lopatott el.

— Táncmulatság. a kőmives és ác iparos ifjúság által f. hó 26-án rendezett táncmulatság szépen sikerült. Az első négyest 50, a másodikat 45 pár járta. A körmagyart 10 pár lejtette. Jelen voltak, aszszonyok: Gaál Sománé, Csasztvan Mihályné, Laurik Istvánné, Bányász Jánosné, Popják Györgyné, Brauner Györgyné, Mihálik Sománé, Ilj. Tomka Pálné, Kugyela Györgyné, Kondats Sománé, Szvák Mihályné, Kondats Mihályné, Krejzler Györgyné, Chugyik Mi-

hálné. Leányok: Dosel Karolina, Gaál Anus, Ongyaskó nővérek, Opauszki Örszike, Kelement Anuska, Liska Juczika, Kondats Juliska, Kondats Mariska, Csasztvan nővérek, Bányász Mariska, Tomka Juliska, Javorka Lujzika, Szvák Anuska, Bohus Katicza, Adamik Mariska, Melján Mariska, Kapusztá Juczika, Gaserjecz Juczika, Tusjak Karolin, Molnár Juczi, Koczó nővérek, Melis Mari, Melich Juczi Podani Zsuzsi, Blaskó nővérek, Brusznyczki Zsuzsi, Kornidesz Mari, Novodonszky Anuska, Zuba Mari, Kozsuch nővérek, Bartos Juli, Vitális Mari, Bakai Ilka, Dankó Zsuzsika, Kováts Anus, Litauszky Anus, Litauszky Mari. Összes bevétel volt 120 frt 70, kiadás 114 frt 70, Maradvány 6 frt. Felülfizettek: Popják György 1.60. Grimm Mór 1.30. Kreizler György 0.60. Kugyela György 0.70. Ongyaskó nővérek 0.60. Chugyik Mihály 0.60. Brauner György 0.60. Podani György, 0.60.—0.60 kr. Nagy Sándor, Melián János 50—50. Trnyik Mihály, K. Nagy Gábor, Komlós Bálint, Dongó Mari, Szrnka János, Zsigmond György, Blaskó András, Szász József, Csapó Soma, Rácz Dani, Simon Ferencz, Janurik János, Robicsék Soma, Simon András, Csűr Péter, Major János, Pollák Béla, Bácskai N. Nagy Sándor, Nagy József, Laurik István 30—30 kr. Szvák Mihály, Kelement János, Kondats Soma, Kondats Mihály, Gaál Soma, Tasjak János 20—20 kr. Dosel Karolin, Zbuskó János, Vitális Mari 10—10 kr. Az ifjúság által készített táncrend és magyar korona az önképző és betegsegélyző egyesületnek ajándékozott.

— Választás. A decz. 21-én tartott községi képviselő választás eredménye Öcsödön ez: I. ker. Kis János, ügy. Izbéki Bálint. II. ker. ids. Szabó András, Blaskó Lajos, Forsner Ferencz. III. ker. Pap László, Toth Mihály. IV. ker. Kerekes Benedek, Pap G. József, Demlyén Sámuel,

— Az öcsödi megy. képviselőválasztás eredménye, Megválasztottak; Vitályos Béla, Győri Imre Toth Mihály, Oláh Antal, Molnár Mihály, Dezső Antal.

Táncmulatság — múlt évi decz. 29-én. Öcsödön a »Népkörben» táncestély tartott tagoktól 30 kr. vendégektől 50 kr. beldétidij mellett. A jól sikerült mulatság 52 frt haszonnal járt.

— Hymen. Máté József török-sztmiklósi tanító eljegyezte Izbéki Rózát, Izbéki Lajos, gépész leányát Öcsödön.

— Uj iparos. Komár Pál csizmadia iparra engedélyt nyert.

— A szarvasi mérnöki állásra eddigelé a következők nyújtották be pályázati-kérvényüket: Deutsch Artur hajduböszörményi mérnök, Serkedi Sándor, gyulai városi helyettes mérnök.

— Kondoroson Mázor József családját Budai Lidiát az udvaron lévő kutban halva találtak. A rendőri vizsgálat eddigelé nem derítette ki, hogy nevezett vajjon öngyilkossági szándékkal, vagy véletlenül, jutott a kutba?

— Körözés. Előjáróságunk közhírré teszi, hogy Szabó Mátyás szentesi lakosnak György fia Szentesről Kis Gábor, szállómestertől ismeretlen helyre eltávozott. Ha esetleg Szarvasra vette volna útját, aki őt látta az előjáróságnál e körülményt jelentse be. A fiu 13 éves, rom. kath. szőke, nyírott haju, kékszemű, korához képest kifejlődött, állan és jobbkarján forradás van öltözete nyári fako színű szövet ruha, sapka és csizma.

— Rendőri statisztika. Városunkban az elmúlt évben megfordult a »Bárany fogadóban» 336, a »Sas-ban» 386, az iparosok szállóján 116 a rendőrségen 73 idegen. A rendőség által elfogatott összesen 52 vidéki csavargó egyén. Ezenfelül fedezet melletti eltolonczolás történt 25 esetben. A közigazgatási börtönben 54 egyén volt az elmúlt év folyamán elzárva.

— Tehát itt lakik!

Sietve mentem fel az első emeletre s pár pillanat múlva a 5-ik számnál bekopogtattam.

— Tessék! hangzott egy oly szép hang, mint a madár esicsérgése.

— Névem: Házsai János. Több helyen hallottam nagysád izléses munkáját dícsérni, miért is bator voltam kegyedet felkeresni s némi kis szolgálatra felkérni.

— Szolgálatára állok uram — felelé szépem elpirulva, de azért bátran.

Megvallom egy kissé akadozni keztem a beszélemben s alig birtam vele megértetni, hogy zsebkendőmre akarok monogramokat himeztetni.

Megalkudtunk, akarom mondani a varrónőcske megszabta az árát a himzésnek s távoztam azzal a kijelentéssel, hogy vasárnap eljövök a kész zsebkendőkéért.

E pár percz alatt amit nála töltöttem arra sem volt időm, hogy körülnézzek a szobába, pedig úgy vettem észre, még egy nő volt ott egy támlásszékekben ülve.

Alig vártam a vasárnapot!

Mikor elérkezett a váravárt nap s én ismét a varrónő szobájában voltam, már sokkal bátrabbnak éreztem magam.

A felajánlott ülőhelyet elfoglaltam és

ügyet se vehettem az asztalon elhelyezett zsebkendőmre, folytonosan csak a szép varrónő szemébe néztem beszélve füt-füt összevissza, csak azért, hogy mentől tovább maradhassak közelében.

— Valóban a séták mostanába igen kellemesek — mondám a többi közt.

— Pedig oly esőf hideg idő van, hogy az ember csaknem megfagy.

— Mert nem öltözködik fel nagysád is olyan melegem, mint az a nő, kivel a múltkor sétált a Szent-Mihály kapu előtt.

— Hogy-l ogy uram és ön látott benneünket?

— Mindenesetre, a szép nőket mindég megszoktam látni.

Juliskának — már csak így nevezem — nagy látszott hogy nem tetszett a dolog, mert gúnyosan mosolygott. Valószínűleg azt hitte, hogy ezélem semmi egyéb, mint egy meggondolatlan szerelmi kaland.

— Uram a zsebkendőit elkészítette, ime itt vannak az asztalon, azt hiszem meg lesz velők elégedve.

— És azt hiszi nagysád, hogy a zsebkendők kedvéért jöttem ide?

Juliska megint úgy tett, mint aki kelletlenül érzi magát.

— Nézze édes nagysád kegyed igen

esalatkozik, ha azt hiszi, hogy azokkal a rozslékű, ledér férfiak egyikével van dolga, kik némi ürügyet kitalálva szentségtelen gondolatokkal térnek be tisztességes leányok hajlékába.

Nem hallgatom el tovább, nekem kegyed megtetszett, megtetszett pedig úgy, hogy bájos arcát nem tudom emlékezetemből kiverni. Mindig csak kegyedre gondolok bár mit tegyek.

Bocsássa meg, hogy ily őszintén beszéltek, de nem bírom tovább elhallgatni azt a mi szivemen fekszik. Szeretem kegyedet az első látástól kezdve s esküszöm kegyednek, hogy e vallomásom nem valami kiesztelt terv, hanem szivem lelkem igaz beszédje.

Ne fordítsa el tőlem fejét, ne tiltakozzon. Ha kívánja távozom és többé soha vissza nem térek, de lesz-e hozzám oly kegyetlen, hogy a vad kétségbeesés áldozatává tegyen? Nézzen rám kérem. Higyje el hogy boldog vagyok már akkor is ha láthatom.

— Uram léptek nesztét hallom, sziveskedjék távozni, nénem mindjárt itt lesz és mit gondolna, ha minket így találna.

— Mondja legalább azt, hogy nem haragszik rám.

H U M O R.

Antisemita. Egy nagy hajónak kordképességét akarták megvizsgálni, arról támadtak, hogy mikép volna az a legcélszerűbb. Egy jelenlevő uri ember azt a tanácsot adta: »rakják meg a hajót zsidókkal, ha a hajó elnem süllyed, akkor jó, de ha elsüllyed, annál jobb».

Tanító: Gezemicze Jóska! mondd meg, mennyi tizenrégy meg nyolcz?
Fiu: Fucscs!

Uró: Adjon kérem valami gyógyszert a mukikámnak, nagyon makranczos és örökösen sir.

Patikás: Külön házi szert ajánlok nagysádnak az ellen.

Uró: És mi legyen az?
Patikás: Virgács.

Csóka Bálint vitézi konduktor megmutatta a pasaszérokknak, hogy minő politikus ő kigyelme. — Tisza Kálmán bukása idejében a Bádapest-felé igyekvő utasokat Szolnok állomáson imigy figyelmeztette az átszállásra:

— Urak és hölgyek! — kabinet-változás!

Egy gazdag mágnás, egyik barátját ki szenvedélyes sakkjátzó volt, meghívta, hogy tekintse meg képtárát. Sajnálatára kellett észrevennie, hogy vendége nem igen érdeklődik a képek iránt. Amint Meissomer képe »A sakkparthie« elé értek a vendég meg áll és beható figyelemmel kezdi szemlélni a festményt.

— Haragudni nincs okom. Elhiszem hogy ön jó ember.

Sieve nyultam kalapom és a kész zsebkendők után s kezemet nyujtam elés mit ő elfogadott.

Alig tettem ki lábom a szobából mikor nénje már az ajtóba volt.

Másnap egy levelet irtam Juliskához. A levél így hangzott:

Drága nagysá! Ha kedved a legesekelyebb vonzalommal viseltetik irányomban, kinek kegye ídel komoly szándékaim vannak, sziveskedjek megengedni, hogy ismét találkozhatassunk.

Még az nap a következő illatos levélbe foglalt sorokat kaptam válaszul:

Tisztelt uram! Ma este het óraker szivesen látjuk nővéremmel együtt, ki elött semmi titkom n' es.

Mondjam-e tovább?

Elmentem a meghívása hozzájuk és nővére előtt megkértem a kezét.

Nem mondta, hogy nem fogadja el, de kért, hogy várjunk még egy kicsit, hat ha meggondolom a dolgot és más gazdagabb leányt veszek nőül.

Én azonban hallani sem akartam a várakozásról.

A tulajdonos örvendve, hogy legalább egy ép fe e barátának figyelmét, kérdé: Ugy-e bár remek alkotás?

— Isteni — válaszol vendége — a fehér három huzással mattot mond!

Ki mit keres, megkapja. Egy kötekedő uri ember az utczára lépve, egy másikba ütközik. »Szamár«, kiáltja, hogy civódást kezdjen. »Én meg M. Imre vagyok, válaszol a másik.

Törvényszék előtt

— Vádlott, nős ön?

— Nem én! Nem is leszek.

— Látja, maga okos ember, és aztán mégis lopásra adta magát.

Fekete nevezetű czimzetes kananokplébánosa volt egykor az alföld egyik nagy kath. városának, Kun-Szentmártonnak, ki derült kedélyéről széles körben ismeretes vala.

Egy alkalommal több vértés-tiszt ült vendég gyanánt úri asztalánál, kikhez Fekete többek közt így szólott:

— Oly régen időznek már önök, uraim, hazánkban, s vajjon miért nem tanulják meg az ország szép nemzeti nyelvét is? Hiszen ezt kevesebb fáradsággal tehetnék, mint a mennyibe a francia, angol és olasz nyelvek elsajátítása kerül, melyeket önök oly jól beszélnek, ámbár született németek!

Erre az óruagy következőleg válaszolt: — Hiszen törekedtem én erre teljes erőmből, de végre is megtanulhatatlannak találtam a magyar nyelvet, mert például a szomszéd faluban a nótárius is fekete. Herr Dommher ist auch fekete, a posta-

Juliska ekkor elkezdte élettörténetüket beszélni, melyből megtudtam, hogy mily sok csapást mért rájuk a sors. Anyátlan, apátlan árvák lettek már serdülő leánykorukban s az óta a varrással tartják fel magukat, ezer nélkülözések között.

— Uram szegény leány vagyok, de becsületes, nem mondhatja, hogy a hálójába kerítettem, mert hisz ön járt utánam. Ha ön szegénységem mellett engem feleségül ohajt, nem utasítom vissza kérését, mert én is vonzalmat kezdek érezni ön iránt amaz első találkozásunk óta, mikor ön a zsebkendők himezését nálam megrendelte.

A szobában minden csendes volt csak egy-egy laggott legyeeske zümmögött a falon. Az utczáról az éles éjszakai szél süvítése hallatszott keresztül az ablakon. Oda simultam Juliskához, megfogtam a kezét ránéztem s egyszerre csak elkezdtünk mindketlen örömlakban sirni s Az első szerelem melegével öleltem meg és s egy forró esőket nyomtam égő ajkára.

Mari pedig, Juliska nővére áldólag tette kezét fejünkre s örömben ő is zokogni kezdett.

R.

mester is fekete, svarez is fekete, h e (főkötő) is fekete, és így a magyar nyelvben minden fekete.

— Ohó, uraim! vágott vissza a plébános, a német nyelv sokkal zavarosabb mert szél a lelke, kint a gyermeke, az apja fát ér, eczete eszik, olaja öl, sér az olója, szalad a salátája, mász a pintje, jár az esztendeje esője régen volt, szegény is az áldás, hanem azért háj a szénája, pedig vizen terem de csak mégis rosz a paripáa, ha tűz van, fájért kiabál, s mikor meghal, tót viszi ki belőle a lelket.

CSARNOK.

A verandán.

Rajz az életről.

— Ugyan mi felett tud oly mélyen elgondolkozni Béla bássi?

— Semmi felett, kedves húgom, épen semmi felett, hanem ez már nálam egészen szokássá vált.

— Pedig én úgy szeretném, ha mindig beszélgetne.

— Hja, hugocskám, ahhoz vig, derült kedély kell.

— Hát Béla bácsinak nincs derült kedélye?

— Nincs bizony.

— És miért nincs?

— Ismered a csillagokat?

A leány int reá, hogy ismeri.

— Nézd, mily különbözők odafent azok a csillagok! Pedig azok az égből ragyognak le hozzánk. Mondják hogy a mennyország is fent van az égben. Egyik mily vigan, elevenen lobogtatja a tűzét, míg a másik haldokló fényben van. Ily halovány fényü már az én életem jövője. Miért is volnék hát jó kedvü?

Szemeit a leány búsan szegzi a csillagokra. Miért is nem ragyognak azok mind egyenlő fényvel?

— Nézd — folytató Béla — e leszakadt falevelet. El kell hagynia a törzsét, mely neki létet adott. Mi lesz belőle? Összezsugorodik, nincs a mi fentartsa, a szellő elfújja messzire. Egyedül állok én is rokonok barátok nélkül, s kitéve folyton a sors szélszélyes játékának. Ma itt, holnap amott, ki tudja hol fogok megállapodni?

A leány elkéri Béla kezéből a falevelet.

— Nézd e picziny kis rovar, mily vigan repked itt körülöttünk, es ipkódja apró szárnyait, mint örvend a világosságnak! Ez neki minden öröme. Nem tudja miből, lett, mivel lesz nem gondolkozik, élvezi a jelen, s nem érez soha lelki fájdalmakat. Tudod-e, mint tesz az, lelkileg szenvedni?

A leány szomoruan és résztvevőleg legeltető szemeit az ifjú arcvonásain és hallgat.

Oly különösen tűnik fel a veranda tulsó felén ülök előtt a két elborult bánatos arc, hogy a leány mamája mintegy megilletődve kérdi fél hangon férjétől:

— Ugyan miről társaloghatnak olyan komolyan azok a gyermekek?

— Ha jól hallom: bogarásznak.

— Emlékszik-e rám? — kérdé kis szünet mulván a leány — mikor még oly

kis leányka voltam. Akkor is Béla bácsinak hívtam.

— Emlékszem. Hogyne emlékezném! Szép tüzes szemű leány voltál már akkor is, de még sem oly szép és elragadó mint most.

— Mennyi mindenféle játékra tanított!

— Szerettelek az ölemben tartogatni, pedig mindig szétkuszáltad a nyakkendőmet.

— Ha akkor szétkuszáltam, ime, most megigazítom, mert bizony szó a mi szó, de kissé hanyagul van megkötve. Szabad?

— Hogyne volna! Csak szedd renbe kedves hugocskám.

A leány hozzá fog a nyakkendő igazításához, mialatt Béla a puha kis kacsók villanyos érintésére néhányszor mélyen felsóhajt.

— Jól megszórítsd leányom! — kiált a papa a sarokból. — Megkinozd, a miért oly ritkán jó hozzánk.

— Ugye papám így ni!?

— Pajkosan húzza a nyakkendő két végét, mintha nagy erejébe kerülne.

— Tudod-e Béla, hogy atyád és mi, titeket gyermek korotokban egymásnak szántunk?

— Tudom.

A leány fülig elpirul, alig bírja megkölni a nyakkendőt.

— Tudom! De nem akarom vele ijesztgetni a hugocskámat. Ime, most is egészen ki van már hozva a sodrából.

A leány részegzi villogó szeméit az ifjúra, mintha mondani szeretné: Korántsem a félelem okozza zavaromat.

— Gyermek, hozzátok ki a pipámat!

— Megyek!

— De már azért én megyek, hugocskám, — szól ülőhelyéből felpattanva az ifjú, — mert én meg is tudom tömni és a fidi-buszt divatosan ráhelyezni.

— Mért nem engedi nekem kihozni? Hiszen úgy is hiában megy! Abban a sötétségben nem találja meg.

— Majd megkeresem.

— Az ifjú sokáig marad. Már valóban kélkedni lehet azon, hogy ráakadjon. A leány zsörtölődni kezd:

— Megmondtam, ugy-e? Elkeresgélhet ott még sokáig! Miért is szaladt el oly hamar!? Én már rég kihoztam volna.

Lassan közelít az ajtó felé.

— Hol van, Béla bácsi?

— Itt vagyok nem találok a gyujtót.

— Láss, lássa, nekem kell azt is megkeresnem.

Hol tartjátok, merre?

— Megvan már, jöjjön közelebb, itt állok az ajtóban.

— Hozd ide.

— Igen ám de...

— Micsoda de? Hát nem birsz közelebb jönni?

— Félek!

— Ne nevettesd ki magadat, mitől félsz?

— Béla bácsitól!

— Tőlem? Ne tréfálg, mert csakugyan megijesztelek. Miért félsz tőlem?

— Megesókol.

— Hiszen meg tudlak én csókolni odakint is ha épen akarlak. Miért bántanálak ide bent? Csak jöjj bátran, hugocskám. Szükségem van arra a gyujtóra.

— Igazán nem bánt?

— Marézi legyenek, ha csak egy ujjal is érintelek.

A leány, kezében a gyufatartóval, beoson a szobába, de úgy ő, mint Béla elfedik a gyufát egyszer is elrántani, teljes sötétségben maradnak, csakis fénylő szemek világát használják a keresésre, mi oly sokáig eltart, hogy a verandán ülő családapa dohányfüstre áhító torkát kezdi köszörülni, majd bekiált a keresőkhöz:

— Készen leszte már valahára azzal a töltött pipával?!

— Már készen vagyok! — ugrik ki a szobából a fiatal ember, kezében hozva a kívánt szórakoztatót. Nem tudom, nem-e keményre tömtem egy kissé? Nagyon apró volt az a kockás dohány.

— Csak add ide öcsém! Elszívom én úgy is. Hanem nini... te nem dohánynal töltötted meg ezt a pipát.

— Hát mivel?

— Az anyjukomnak a levesbe való szárított tésztájával.

— No én ugyan megjártam.

— Hát leány! Így mutattad meg Bélának a dohánytartót? Ezért mentél be te is? Ezért vitted utána a gyujtót? De hol is vagy hát? Hiszen nem látlak sehol. Miért maradtál bent egyedül abban a setét szobában?

— Ki akarom nyitni az ablakot. Meleg van idebent.

— Hát hiszen eleget szellőzik az ajtórol! Csak jöjj ki szaporán. Most jut eszembe, hogy van nekem dohányom itt is az asztalfiában. Meg kéne keresni. De már kívül is sötétedni kezd. Hozd ki szaporán a gyufatartót.

— Viszem már. Meggyujtsak egy szálat?

— Majd én! Mit adsz nekem ide a kezembe?

Hiszen ez még nem a gyufatartó hanem a gombostő doboz. No ti, mondhatom, hogy szépen kiszolgáljátok az embert! Menj anyjukom, hozd ki a nagy lámpát, legalább majd látunk egy kissé a világánál.

— Ne még édes atyám!

— Ugyan miért?

— Mert oly kellemes ez a félhomály.

— Igen, igen, a hugomnak igaza van. Ez a félhomály oly jó, oly bátorító.

— Mire kell uram öcsémnek bátorítás? Bántja itt valaki?

— Nem, de mikor oly különös... magam se tudom, hogy miként is kezdjem?

— A Béla bácsi az imént a sötétben... meg kérte a kezemet.

— Igen, és én azt most ismétlem.

— Ugy? Hát ezért tréfáltatok meg engem az imént tésztával, meg gombostűvel, hogy annál örömebb belegyezzem. Mar most csak azért sem, a míg...

— Hogyan atyám!?

— Megtagadná? A míg...

— Igen, megtagadom mindaddig, a míg csak kényelmesen rá nem gyujtottam.

— Mama, mama! Jöjjön csak hamar azzal a lámpával!!!

A D A.

Megadván eselődömnek a kellő utasításokat egy hőségteljes nyári délután a hívős otthon kényelmét élvezni dőltem le, azzal a megnyugtató tudattal, hogy háborgatni senki sem fog.

Már-már elérkeztek gondolataim ahhoz a határhoz, melyen túl megszűnik az öntudat; körülbelül tehát az elszunyadás perceiben valék, midőn ismerős és hatalmas hang [riaszt fel pamlagom öléről s előttem áll egy rég látott barátom: Dezsó.

— Te itt?

— Testestől-lelkestől.

— Londonból?

— Egy huzamban jöttem Budapestig.

— De hát mi lett?

— A honvágy, barátom!

— Ne tréfálg fiu. Jer, foglalj helyet s beszélj.

Dezsó leült, miközben azt vettem észre, hogy arca halványabb a szokott-nál s kifejezésében minden vidámságot nélkülöz. Az efféle észrevételeket azonban rendszerint jobb elhallgatni, mint közölni. Ritka ember, ki az ily közlésnek örülni szokott.

Mellőzve tehát e megjegyzést, ezer kérdéssel ostromoltam a váratlanul visszatért barátot, ámde jövetelének elfogadható okát nem esalhattam ki belőle.

Dezsó ugyanis néhány év előtt azzal a nagy elhatározással utazott Angliába hogy ott fog véleg letelepülni. Ugy beszélte az angol nyelvet, mint a magyart.

A hazai élettől valósággal elment a kedve.

Kitűnő bizonyítványai nem voltak elégségesek, hogy itthon nyissanak neki működési tért; pártfogókat pedig nehéz annak szerezni, a ki hajlongani nem akar.

Ily körülmények között elbűcsűzött tőlem, útra kelt s alig pár hónap múlva azzal a kellemes hírrel örvendezhetett meg hogy Albion ködében jól érzi magát és hogy London egyik legelső ügyvéde mellett kitűnő alkalmazásra lett.

Váratlan visszatérte talány volt előttem. Úgy látszik, nem kívánta megoldani. Beszélt mindenről csak arról nem, mi hozta vissza az elhagyott hazába.

Estelire nálam maradt. A bor megárasztá beszédességét.

Jól figyeltem s feltűnt, hogy mindenről szól, csak a nőkről nem. »Keresd a nőt!« Ez ötlött elmémben. És valóban sikerült is ezen az uton felfedezni a rejtély kulesát.

Tehát Ada volt az ok.

Egy szép szöke, karesu miss, epedő kék szemekkel, meleg tekintettel és jéghideg szívvel.

Ejféltre Dezsó mindent kivallott, az első találkozástól az utolsóig.

A bájas Ada kaczerkodott vele s meghódította a máskülönbűen oly komoly férfit.

Mihelyt pedig a tetszvágyó miss észrevette, hogy a komoly férfi rabja lett nyomban megváltoztatta viselkedését és hideg lón Dezsóhoz mint a jég.

Másfél éven át ostromolta sikertelen a szerelemes ifjú a hiú kaczer leányt.

Elvégre is Ada únt belé s oly gyöngéden adott ki Dezsón, a mily gyöngéden csak a britt leányok tudnak kiadni udvarlóikra.

Dezsóval természetesen felfordult a világ. Reménytelen szerelme gyűlöltté tette etette Agniát, hahni vágyott s haza jött, hogy meghaljon.

— Bolondnak elég bolond ez a te óhajlásod, barátom! — jegyzém meg, midőn már Dezső szívének fájdalmát kiönté. — Azonban légy nyugodt, kiverjük fejedből e dolgot s okos ember leszel megint, aztán mehetsz vissza Londonba, vagy maradhatsz itt, a hogy jobban tetszik.

— Hasztalan, hasztalan! Nem feledehetem őt soha!

— Figyelmeztetek, hogy szerelmeseknél a »soha« néha éveket, gyakrabban hónapokat, de leggyakrabban csak heteket jelent.

— Nálam az öreklétet jelenti!

— Jól van pajtás; »igyük rája, úgy is elnyel a sir szája!»

— És úgy cselekvénk, a mikép beszéltem.

Hosszú heteket élt át a búbánat mély keservei közt Dezső.

Lassanként azonban feltünendezett nála a javulás egy-egy csillama.

Néha-néha elfeledkezett bajáról s megszállta a régi vidámság. Munkához fogott, dolgozott buzgón; a munka pedig ily betegségeknek kétségkívül az legjobb gyógszere.

Ha olykor-olykor elbúsongott és irt is Adához egy-egy levelet, csakhamar felvidult megint, jeléül annak, hogy nincs már mesze... a feledés.

Végre elkövetkezett az is. Kaczagott balgaságán s nem irt többé Adához levelet.

Sőt a hölgyek társaságát sem kerülte többé, a mi a kétségbeesett szerelmeseknél a határozott gyógyulásnak mindig határozott biztosítéka, —

»My dear!
I love you.)

»Ada.»

E sorokat olvastam a papírról, melyet Dezső nyújtott elem, míg ő félig magánkívül egy karszékbe rogyott.

Kaczagtam.

Hogyan? E leány, ki másfél éven át hasztalan hagyta epekedni utána Dezsőt s később elutasítá, leveleit pedig válasz nélkül hagyta; most hat hóval Dezső legutolsó levele után megadja magát s ő vall még hozzá szerelmet?!

Nagyon furesának tetszett ez nekem

— Mit fogsz tenni?

Dezső a kétségnek egy szánalomra méltó tekintetét vette reám s vállat vont

— Habozásod jó jel. Nem szereted őt többé! Meg sem érdemli, hogy szeresd.

— Megyek Londonba és szemébe mondom meg ezt.

— Kiméld meg magad e fáradságtól; egyszerűen küld vissza neki ezt a levelet.

— Válasz nélkül?

— Főlöszleges volna. Mert abból, hogy levelét visszakapja, eléggé megérti, hogy megszüntél őt szeretni s hogy becsületes ember vagy, ki titkával visszaélni nem kíván.

— De hát ha szenvedni fog?

— Nem érdemli-e meg?

* * *

Dezső másnap hajnalban szó nélkül Londonba utazott.

Jó ideig mit sem hallottam róla. Fél-év mulva egy angol ujságban olvastam, hogy Indiába utazott tigris-v dászatr...

Nem sokára aztán halálhíret vettük Indiából.

Oly messze világrészből ki adhatna tudósítást arról, hogy miként halt meg?..

Krisztínkovich Ede,

Heti piac.

Szarvas, 1892. deczember 30 -án
Feljegyzéseink a következők:
Buza legjobb 7.20 középszerű 7. frt
Árpa, legjobb 4.40 Zab, legjobb 5. Kukoricza 4.40. Széna 3.30. Szalma 1.--. Kőszén 1.20. Marhahús —.56 és —.48. Juhhús —.36 Sertéshús —.46. Szalonna —.50. Disznózsír —.54. Napszám árak. Egykét lovas napszám 2 frt 40. Férfi ellátással 30. Ellátás nélkül 40 kr. Nő ellátással 20 kr. Ellátás nélkül 30 kr. Gyermekek ellátással 15 kr. Ellátás nélkül 20.

Szerkesztői üzenetek.

Mindazon laptársainkat, kiknek jelen számkat elküldöttük, felkérjük cserepéldányra. Megjegyezzük, hogy lapunk küldését csak az esetben folytatjuk, ha a cserepéldányt a legközelebbi alkalommal megkapjuk.

»Oroszási Ujság» A metszetek ügyében nem kaptunk semmi választ.

1. ly. A költemények némi módosítással talán közölhetők lesznek.

Sz. Z. F. Kérünk valamit, S. Gy. Az elkészült tárcza reméljük a jövő számra megérkezik.

Nemköszölhetők. Egy éj. A csökmői sárkány Ida. Tehetyi mert vasutyi!

Bálint Szó sincs róla.

Vasuti menetrend.

Érvényes 1892. október 1-től kezdve.

Szarvas-Mezőtúr.

	7401. v.	7413. v.
Szarvas indul:	9:34 d. e.	1:46 d. u.
Mező-Túr érk:	10:20 >	2:32 >

Mezőtúr-Szarvas.

	7412. v.	7402. v.
Mező-Túr indul:	12:36 d. u.	5:10 d. u.
Szarvas érk:	1:22 >	5:56 >

Arad-Budapest.

	601. gy.	603. sz.	605. sz.
Arad ind:	8:20 d. e.	11:18 d. e.	9:05 est
Csaba érk:	9:20 >	12:50 >	10:50 >
Mező-Túr ind:	9:25 >	1:15 d. u.	11:05 éjjel
Mező-Túr érk:	10:29 >	2:42 d. u.	12:49 >
Szolnok ind:	10:30 >	2:50 >	12:53 >
Szolnok érk:	11:15 >	4:04 >	2:06 >
Budapest ind:	11:46 >	4:15 >	2:21 >
Budapest érk:	1:50 d. u.	7:25 este	5:50 regge

Budapest-Arad.

	602. gy.	604. sz.	606. sz.
Budapest ind:	1:55 d. u.	8:10 d. e.	9:30 ese
Szolnok érk:	3:53 >	11:04 >	12:35 éjjel
Mező-Túr ind:	4:02 >	11:14 >	1:05 >
Mező-Túr érk:	4:47 >	12:17 d. u.	2:06 >
Csaba ind:	4:48 >	12:24 >	2:09 >
Csaba érk:	5:52 >	1:48 >	3:33 >
Arad ind:	5:57 >	2:13 >	3:53 >
Arad érk:	6:57 ese	3:45 >	4:52 reggel

Felelős szerkesztő: Miháfi József

Laptulajdonosok

Sápszky János és Miháfi József.

SŐRÉS KÁROLY

épület és butor asztalos

SZARVASON

Lelkes Lajos asztalos nagytemető-uti 741 számú házában.

Tisztelettel tudatom, hogy egy a mai kor igényeinek minden tekintetben megfelelő

KOPORSÓ ÜZLETET

nyitottam.

Saját készítményű koporsókat diszes kiállításban

a legjutányosabb áron árusítok el.

A koporsók bevonatához a megrendelők kívánságára üzletemben készletben tartok atlaszt, többféle színben bársony bronz és szatin többféle mintákat ugyszintén más még nem nevezett kelmét, melyet a koporsó bevonáshoz alkalmazni szoktam. Továbbá szemfődelek többféle nagyságban és különféle kelméből selyem-csipke díszel és kiverve, temetéshez való függönyök, ágyterítők, gyergyatartók és gyászfátylok:

Ugyszintén a közönség nagyobb kényelmére saját gyászkocsim-mal szolgálók

gyászkocsi a nagyobb temetés alkalmával díjmentesen

Gyászkocsim kék és fekete posztó díszbevonattal van ellátva. A temetkezést minden legapróbb kellekekkel mindenkor a közönség igényeinek megfelelően teljesítendem.

Továbbá a virág többféle neméből készletben tartok egész viasz, felviaszk, mirtus- és olcsóbb fajta virágokból és ércz koszorúkat különféle nagyságban és díszben, ugyszintén a hozzá szükséges szallagokat többféle színben, arany és ezüst rojttal avagy név felírással

A megrendelőimet legpontosabb kiszolgálásról biztosítva maradtam

tisztelettel

SŐRÉS KÁROLY

épület és butor asztalos.

PETROLEUM FŐRAKTÁR

Csakis a valódi KORONA petroleum a
1 gjobb é szagt l.n.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására juttatni, hogy az őszi idény beál-
tával szerencsés voltam egy oly petroleum beszerzéséhez jutni a mely áru, az eddig drágán
beszerzett

CSÁSZÁR PETRÓLEUMOT

ugy minőségben mint árban pótolja a

„KORONA PETRÓLEUM.”

Bátorkodom tehát a n. é. vevőközönség szives figyelmét az alant jelzett előnyös petró-
leum árakra felhívni s b. megelégedésükért esedezni

tisztelettel:

RÉTHY SÁNDOR

Korona petroleum 1 liter	18 krajcár
Szalón	1 „ 16 krajcár
Belföldi	1 „ 15 krajcár

Kapható Réthy Sándor Iuszer és cse-
mege kereskedésében.

Ujévi ajándéknak alkalmas

Disz-képeskönyvek

bolti áron alul és dús választékban csak is

SÁPSZY ZS. könyvnyomdájában

(szarvasi takarékpénztár épületében) kapható 10 krtól 5 frtig ugyszintén

UJÉVI ÜDVÖZLETEK

2 krtól 4 frtig gyönyörű valódi selyem rózsákkal.

S Z A R V A S O N.